

frem for at vise, hvor løs og uvederhæftig hans Fremstilling er, idet han endogsaa drister sig til at regne saadanne ret store Beløb med to Gange for at komme op med de her foreslaaede Militærudgifter.

Som en afsluttende Bemærkning skal jeg sige, at da vi behandlede § 22, de militære Budgetter, fandt det ærede Medlem, at jeg ikke havde været tilstrækkelig opmærksom, naar jeg udtalte min Forundring over, at han i Finansudvalget vilde være med til at tiltræde og anbefale Tinget at vedtage Ændringsforslagene paa § 22 og saa samtidig staa op her og sige, at han ikke vil stemme for disse Forslag, fordi han havde taget Forbehold. Nu sagde han ogsaa i Dag, at dette Forbehold ikke skulde forstaaes anderledes, end at han vilde stemme for den samlede Finanslov. Ved 2den Behandling havde det ærede Medlem ogsaa sammen med sin ærede Meningsfælle i Finansudvalget taget Forbehold. Dette kunne ærede Medlemmer læse sig til i Betænkningen. Jeg skal ikke spille Tiden med at læse det op, men det gav sig heller ikke noget som helst Udtryk. Der var ikke fra det ærede Medlem og hans Meningsfælles Side paa et eneste Punkt stillet Forslag om Nedsættelse af de militære Udgifter. Alt i alt synes jeg, at det ærede Medlem og hans Meningsfælles Standpunkt kan karakteriseres ved at sige, at de have søgt overalt paa det militære Omraade at stille sig udenfor det hele.

Jeg mindes, at vi en Gang havde en Forhandling her i Tinget om Valg af et Medlem til Forsvarskommissionen, hvor vi indtog det efter min Mening meget korrekte Standpunkt at sige: Det maa de Herrer af Oppositionen afgøre. Vi skulle ikke blande os i, om de bytte Personer og tage af et Parti i Stedet for af et andet. Den Gang blev det ærede Medlem saa overordentlig glad, at han stod op og sagde: Naar bare Reformpartiet ret ofte vil indtage det Standpunkt at sige: Vi stemme ikke, vi overlade det til de andre Partier at afgøre Sagen, saa vilde det først ret blive godt. Men jeg synes, at det ærede Medlem mere end nogen anden her har indtaget det Standpunkt at sige: Stemmer ikke, og det Standpunkt kan jeg saa udmærket godt forstaa, at han efter den Fortid, han har, og den Alliance, han nu staar i, ved mange Lejligheder har været og ogsaa vil blive nødt til at indtage. Jeg ved ikke, om hele den Maade, hvorpaa han har stillet sig, ikke mindst nu til sidst ved sin Opførelse, i nogen Grad skulde være paa-

virket af, at han synes at være skuffet over, at der ikke er Udsigt til, at der kan komme noget rigtig interessant, som han sagde, fra Forsvarskommissionen. Det er altsaa ham, der har ventet noget interessant derfra. Jeg vilde hellere, vi kunde vente et Resultat, der kunde hjælpe os frem til en Løsning af dette Spørgsmaal, men det skal jeg efter Formandens Bemærkning ikke tale nærmere om.

K. M. Klausen: Den højtærede Finansminister udtalte sin Forbavselse over, at vi Socialdemokrater ikke ville stemme for denne Finanslov, som han ikke havde Ros nok for, og navnlig sagde han, at denne Finanslov er saa rigelig over for Arbejderne i dette Land, og saa nævnte han i første Række Alderdomsforsørgelsen og sagde, at den var saa rigelig. Efter statistisk Aarbog for 1906 er Statens Tilskud til Alderdomsforsørgelse ude paa Landet gennemsnitlig 3,66 Kr. pr. Maaned. Det kalder den højtærede Minister rigeligt, at gamle, udslidte Arbejdere faa dette Beløb — 3,66 Kr. pr. Maaned — i Alderdomsunderstøttelse fra Statens Side — ja, saa faa de naturligvis et tilsvarende Beløb fra Kommunens Side. Jeg synes ikke, man har nogen Ret til at staa op og rose sig og prale af dette, som om det er saa rigeligt og rundeligt, jeg synes, at tværtimod den ærede Minister skulde arbejde hen til, at dette Forhold kunde blive ændret, saa at vi ikke bøde gamle og udslidte Mennesker saa usle og smaa Understøttelser.

Hvad de militære Udgifter angaar, sagde den højtærede Minister, at det var ikke noget at tale om, dette her, det var jo, sagde han, meget værre i andre Lande end hos os. Ja, hvorledes det er i andre Lande, skal jeg ikke udtale mig om, jeg har ikke Tallene ved Haanden, men selv om man i andre Lande har flere Udgifter, end vi have, og lægge større Byrder paa deres Folk, end vi gøre, er det ingen Trøst for os. Vore Militærudgifter ere enormt store; de andrage mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Statens samtlige Indtægter. Det var i øvrigt underligt at høre den højtærede Finansminister staa her og forsvare Militærudgifterne, for er der nogen i dette Land, der har angrebet dem, er det netop ham, og er der noget, der har bragt ham frem til den Stilling, han nu indtager i dette Land, er det netop hans hensynsløse Angreb paa Militærudgifternes Størrelse. Jeg behøver blot at minde om hans bekendte Udtalelse, at „det bliver ikke godt i dette Land, før den sidste Kanon er